

креация и решение. По-вероятно е тя да е взаймствано продължение на вече съществуващата политика и практика в Индия. Друг е въпросът, че знанието за тази политика и практика може да е дошло по различни канали: било като самите ромите разказват за тях и самите търсят тяхната реализация за себе си, било като за нея е идвала информация от официални (индийски или на пътешественици) източници и т. н.

Всичко изложено дотук дава предостатъчно основания да се формулира и защитава **един общ извод**. Дори и да се приеме, че в древното си минало ромите са били свързани със строго определена каста, това още не доказва, че техните предци се набират от един и същи етнос. Ето защо, поне за мен, **въпросът за етническия генезис и етническата принадлежност на циганите продължава да е “бяло поле”** в науката, което тепърва ще се изпълва от достиженията на циганоложките изследвания.

* * *

Горчивата истина, че както в своята прародина, така и извън нея (в различни страни, региони и континенти), ромите са били винаги в най-долните пластове на социалната йерархия, неизбежно е формирала в тях коренно противоположни възгледи, убеждения и дори надежди. От една страна, това е примирението със съдбата и оправдаването с нея на всичко негативно в тяхното мислене и поведение: “Такива сме били, такива и ще бъдем!”, “Искате или не искате, трябва да ни търпите такива!”, “Ние сме неизменни, изменете вие отношението си към нас!” и т. н. От друга страна, това е стремежът да се отхвърли от плещите на “племето” бремето на историята, макар и с различни митогеми и идеологеми, в която посока отвежда ромите и традиционната при такива условия потребност от компенсаторни възгледи, идеи и идеали.

Именно в този, психологически необходим за самите цигани, втори план се пораждат всевъзможни “теории” за “великия произход и принадлежност на циганите”, за “златните векове” от тяхната минала история, за “необходимостта” поне в името на миналото да се пледира за съвременно чо-